

Rådhuset

Tre unge piger sad på pladsen
inden de rejste sig og gik
mens en måge cirklede over dem
og forsvandt ned langs
Rio Negra

Tidligere på dagen
var der marked: træsko
og bedstemorundertøj
i utrolige størrelser
i slagterens vogn et saltet
og fladmast grisehoved
der hang på en snor
som et nyvasket
viskestykke

Nu er pladsen tom bortset
fra duerne der stoltserer omkring
under gummitræerne med deres
store dumme hvide blomster
der lugtede kvalmt og sødt
da jeg hvilede
 eller det vil sige
sov min brandert ud
i deres skygge tidligere
på dagen

Flødeskumshvid i tre
opstyltede etager ligger rådhuset
for enden af pladsen og nu
hvor et par galsindede måger
har slået sig ned øverst på facaden
lige over uret der i øvrigt er gået i stå
klokken fem minutter over halv
ni i dag d. 9. juli 1909
ligner det en dårlig undskyldning
for en bryllupskage

Egentlig keder det mig
at skrive digte
ligesom det indimellem
keder mig at trække vejret
men gør man det ikke
kreperer man på den ene
eller den anden måde
– og for de tungnemme
kan jeg afsløre at jeg mener
enten fysisk eller mentalt
– nogle ville måske sige åndeligt
men ånden tror jeg slet ikke
på med mindre den findes
på bunden af flasken

Solen er gået ned bag klippen
palmerne strutter af frodighed

foran rådhuset og hvad
skulle de ellers gøre? En gammel
dame hjælper en hund og en mand
med en stok over gaden måske
fik hun købt et par trusser i dag
som en hel indianerstamme
kan bruge som telt?

Mågerne skriger
fulderikkerne kommer frem
fra deres skjul
mursejlerne farer omkring
der sker så meget
og så lidt
på samme tid
i Luarca
og jeg er lykkelig
uden helt at vide hvorfor
for det er den eneste måde
jeg ved
hvordan man er lykkelig
på

Ønskebenet

Folk her i byen tror at Jesus
gik med grønne bukser
men man skal ikke
fortælle dem
at det er den slags
bukser som nisser
har på
for det er galsindede
folk og de har let
til ild og til
mord

Selv gik jeg ned til havnen
i mine sædvanlige bukser
som har samme farve
som den sidste grøft
jeg faldt i

Jeg kiggede på bådene
som alle var blå
eller røde og gule
en måge sked
en kælling skreg
en fisker skubbede til mig
og brummede DU STÅR I VEJEN

og jeg skubbede igen
og ville have sagt at han kunne
have brummet først og så skubbet
bagefter men han havde allerede
plantet en næve på størelse
med en taskekrabbe
i mit ansigt
så min næse brækkede
med den samme
lyd som det gav da jeg sad
mæt og veltilfreds
juleaften og hev
ønskebenet over
sammen med mor
mens gåsefedtet
drev ned ad hendes hage
og hun klappede mig på hovedet
og ønskede mig tillykke
med mit held
nok mest fordi
hun var svært
tilfreds med at jeg
fangede den gås
så vi ikke behøvede
at slagte en kylling
og her må jeg hellere
afbryde mig selv
og gøre opmærksom på

at det jeg ønskede
altså ikke
var sådan en læsterlig
dragt prygl!

Nu blev det igen
et dårligt digt

Jeg føler mig
altid så uinspireret
når jeg har fået tæsk
 Sikke en lorteby!
er det eneste jeg rigtig
har lyst til at skrive
 Sikke en lorteby!
men mest af alt føler
jeg mig trist

Hvorfor er folk
heromkring
så hårdhjertede
over for folk
der ikke er fra
heromkring?

Nede ved stranden
vaskede jeg blodet

af ansigtet og sad
igen lidt og kiggede
på de vippende både
og lidt på de halvdøde
hummere der var blevet
kasseret fordi
de var gået i stykker

Jeg så på dem henover
min brækkede tud
og de lå stille
og kiggede på mig
med deres knappenålsøjne
livsaffald var vi
men vi var det
ikke alene

Digt om natten

Æblet i græsset
er hvepsenes
værtshus

Fulde flyver de op
i summende
zigzag

Og jeg som hader
zigzag så inderligt
 når jeg selv har drukket
må finde mig i deres berusede
vildfarelser

Snart bliver man vel ovenikøbet
stukket på øjenlåget
og må gå omkring
og ligne en anden slagsbror
(om ikke man gjorde det
i forvejen!)

Jeg der ellers er så fredelig
og aldrig gør en flue fortræd
eller drukner en kattekillling
med mindre det er strengt

nødvendigt for at kattene
ikke skal blive for mange
og fuldstændigt udslukke
min mors interesse for mig

Jeg føler mig ude af form
i dag og gider slet ikke digte
men når jeg nu ikke kan sove
alligevel kan jeg lige så godt
skrive

Jeg er slet ikke fuld
jeg lå bare og tænkte
på æbletræet derhjemme
ved Rio Arnoia om efteråret
når solen er ved at gå ned
og de sidste hvepse
beruser sig i
i de rådne æbler
inden de dør

Det er trist at tænke på døden
men mere trist
når man ikke engang
har et råddent æble
at trøste sig med

Det er sandt at jeg længes hjem

Selv idioterne
der råber efter mig på gaden
og smådrene der kaster med sten
savner jeg at knytte min hånd ad
og råbe forbandelser efter

At elske et sted
er den sygdom
mennesket lider af
og det er en lidelse
der bliver ulidelig
i det øjeblik stedet forlades

Alligevel går der
knap nok en dag
når man kommer hjem
fra en rejse
før man er ved at krepere
af udve igen

Aldrig at være tilfreds
er den sygdom
æset lider af
og derfor forstår det
mennesket bedre
end mennesket forstår
sig selv

Ha!
så skrev jeg alligevel
et visdomsord
inden solen
og den forbandede hane
stod op

Jeg drikker en slurk
af flasken med mælk
i skipperkonens spisekammer
inden jeg går til ro
i det håb at koen har gemt
hvad den ved om at sove
i mælken